

A douăzeci și una scrisoare

Maria-Eugenia Olaru

Despre tristețea așteptării
Plânsul plângea.
Zgâria cu gătejul la picioare țărâna
și toate-i păreau una.
Pe malul lacului trist suspina.
Nedreptatea tare urâtă-i era.
Cu lacrimi mari înnodate-n bărbie
trist și amar suspina.
Până și plânsul plângea.
Tu plângi, el plânge...
Noi plângem când pâinea o frângem.
Dar plânsul plânsului
nu-i cea mai mare tristețe,
căci singur ești când pâinea o frângi
și singur, doar singur pâinea mănânci.